

PÁBITELŮM ZDAR!

sobota 7. listopadu 2009 / 6. číslo, 7. ročník přehlídky

ŽNOVINY

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

SVOU VLASTNÍ ŽENOU



Nevystudoval jsem v Plzni

Rozhovor s advokátem a komediantem Liborem Ulovcem

Dělat rozhovor s Liborem Ulovcem bylo potěšení. Libor je velice milý a sdílný a vypráví s nesmírným zaujetím. A to že vypráví rád, o tom se mohli přesvědčit diváci jednak v hledišti a jednak při následném posezení v kavárně.

Jak ses dostal k tak zajímavému textu?

Protože se nám nepodařilo najít s kolegy text, který bychom mohli dělat ve skupině, tak jsem se rozhodl nazkoušet monodrama. Prohledal jsem v Dilií synopse, nechal jsem si poslat několik textů, které jsem prošel, vybral si čtyři včetně Charlotte. Ten jsem dal ale stranou, protože se mi zdál pro amatéry nesmírně těžký. Jeden text po druhém vypadal, např. kvůli autorským právům, až mi najednou Charlotta zůstala rukou.

V programu jsme se mohli dočíst, že jsi chtěl touto rolí vykročit z komediální polohy k vážnějším rolím. Myslíš, že se to naplnilo?

Myslím si, že se to naplnilo úplně. Byť v Hronově paní recenzentka dr. Hrdinová psala, že se mi to podařilo jen napůl. Vyčítala mi, že se diváci při představení smějí a že to není Charleyova teta. Já s

ní částečně souhlasím, ale myslím si, že je dobře, že na nějakých místech diváci reagují smíchem. Protože to je těžká hra a těžké téma pro diváka. Ten si během hry potřebuje odpočinout. Myslím si, že se mi podařilo, že diváci hru nevnímají jako komedii, ale vnímají to jako tragikomedii, jako život.

Když jsem viděla představení poprvé, byla jsem nesmírně zaujata samotným příběhem, protože jsem o hře vůbec nic nevěděla a schválně jsem si ani nepřečetla program. Teď už jsem si jen užívala tvůj výkon. Přijde mi, že napoprvé člověk není schopný úplně všechno pobrat, fascinující příběh plus tvůj koncert. Není to trochu na škodu?

Já myslím, že není. Mám zkušenosti, že někteří lidé chodí na představení opakovaně, protože pokaždé tam najdou něco nového, čeho si do té doby nevšimli nebo něco, co jim dá nový impulz k přemýšlení. A možná právě proto, že ten příběh znáš, tak najednou můžeš hledat ty nuance. Ty už víš, že Charlotte asi lže, a když to vidíš podruhé, tak si můžeš pohrávat s vědomím, že víš, co přijde a

Pokračování na druhé straně

Podruhé v tomto týdnu mohli pravidelní návštěvníci letošních žní zhlédnout představení jednoho herce. Po výborném výkonu Honzy Miloty se vydal divákům v plen Libor Ulovec v roli německého transvestita, který přežil nacistickou i komunistickou totalitu.

Silné, provokativní a neobvyklé představení zasáhlo přítomné diváky natolik, že předběhlo v diváckém hodnocení Poldovu a Milotovu Příliš hlučnou samotu. (Honzo, pro nás jsi stejně jednička!)

Téměř dvouhodinové představení nenechalo nikoho chladným. Někteří ze zvědavosti usedli po přestávce blíže k hlavnímu představiteli. Někteří byli zvědaví, zda představitel hlavní role zvládne zahrát všech 35 avizovaných postav a během představení pečlivě kontrolovali jejich seznam v programu.

Příjemným zakončením večera bylo posezení v kavárně, které si spousta diváků nenechala ujít, čímž potěšila nejen tvůrce představení, ale hlavně pořadatele letošních žní.

Ať si kdo chce, říká co chce

Jan Losenický

Já jsem tu byl jen dvakrát a musím říci, že v obou případech jsem byl velice spokojený. A možná nejspokojenější za posledních pár let. Je zbytečné více říkat, mně se to moc líbilo.

Iva Kozáková

Mně se to líbilo, on byl úžasný. Představení bylo krásné, já jsem spokojená. Ten člověk má charisma a všechno jsem mu věřila.

Nevystudoval jsem v Plzni

Pokračování z první strany

vnímat to z jiného úhlu pohledu. My jsme se nedávno se ženou dívali na prvního Vetřelce. Tam je postava Bishopa, kterého hraje Ian Holm, můj oblíbený britský herec, a on je robot. Ale nikdo to neví až do poloviny filmu, než mu urazí hlavu a teprve tam to zjistí. Takže ty ho vnímáš normálně jako jednu z postav a když to vidíš poprvé tak jsi z toho ohromně překvapený. Jenže když se na to dívám s prizmatem, že vím, že je to robot, tak už si užívám to, jak toho robota hraje a že to jde vlastně poznat.

Určitě se každý na osobu Charlotte ptá, hlavně zda jsi viděl její fotografie nebo záznamy z televize. Studoval jsi ji nebo sis nejdříve vytvořil její postavu podle sebe?

Já jsem skutečně některé její fotografie viděl a četl jsem její biografii. Nebyl jsem tedy bohužel v jejím muzeu, ale máme tam se ženou už naplánovaný výlet... Ale neviděl jsem její život v realu. Neviděl jsem film, neviděl jsem, jak se pohybuje, jak se chová. To znamená, že to je skutečně moje autorská licence. Jak si myslím, že by se taková postava skutečně chovala. Ale to, že jsem se o ni zajímal, bylo, myslím si, velmi důležité. Protože alfou a omegou akceptace toho představení je to, že tomu divák uvěří. Divák musí mít pocit autenticity.

Zde je třeba důležité, že jsem hodně pracoval s jazykem. Já jsem potřeboval, aby člověk, který umí dobře německy, aby nepochyboval. Aby to působilo přirozeně a aby to nebylo jen divadlo. Protože se jazyky zabývám, tak mě irituje, když někdo hraje Itala a dává blbě přízvuk. Tomu pak přeci nemůžu věřit, že je Itál. Já jsem chtěl, aby diváci věřili, že jsem šedesátiletá babka. Že jsem třicetiletý novinář homosexuál - pro toho jsem schválně zvolil, že mluví spisovně, zatímco jeho kamarád je takový americký playboy.

Moje babička byla taky Nemka a úplně jsem ji z toho slyšela. Kdo mě ale naprosto nadchl, byl bombajský novinář.

To jsi hodná, že to říkáš. Protože lidé nemají moc představu, jak by Ind mluvil česky. Oni tak zvláště obracejí jazyk (*Libor předvádí podivné zvuky, jak se vyslovují v Indii hlásky, něco mezi tuleněm a člověkem*). Třeba Japonci zase nemají shluky souhlásek, takové to strč prst skrz krk. Vždycky tam dávají nějakou hlásku, proto tam mám bratur (*bratr*). S jazyky jsem si trochu pohráł. To mě bavilo.

Kolika jazyky mluvíš?

Záleží na tom, kolika jazyky mluvím, kolika se domluvím a kolika si pokecám. Pokecám si v angličtině, protože můj partner v advokátní kanceláři je Brit, popovídám si i německy a rusky.

Když jedeme na dovolenou tak se naučím fráze a je fakt, že jsem schopen v tom jazyce komunikovat. Nepopovídám si, ale nakoupím si, řeknu si, co potřebuji a dokážu se velice jednoduše domluvit. A záleží na tom, kam jedeme, jestli je to řecky, portugalsky, korejsky...

Máš se Charlotte něco společného?

Já myslím, že všichni chlapi s ní mají něco společného. Přeci jen neseme jeden ženský chromozom. Tudiž v každém chlapovi je zakletá ženská, záleží jen na tom, jak moc si to připustí. To samozřejmě ale nemá nic společného se sexuální orientací.

Jedná se třeba o to, že se necháme dojmout nebo že jsme laskaví k dětem. To jsou ženské vlastnosti, které muži mají, ale někteří je nechtějí projevit.

Mám z tebe pocit, že jsi pečlivý, je to pravda?

Není to pravda (*smích*). Jsem pečlivý jen na věci, které mě baví, ale kdybys viděla třeba můj pracovní stůl....

Víte, proč autor napsal hru s tolika postavami pro jednoho herce?

Nevíme a následující věty jsou jen naše spekulace. Jedna věc je technická. Protože tam se v jednom obraze vystřídá tolik postav, že by nebylo technicky možné to zahrát a byl by v tom zmatek. A druhá verze je, a to souvisí s tím, že Charlotta



není muž ani žena, že všichni máme v sobě spoustu sociálních rolí. Každý nás jinak vnímá. Manželka mě vnímá jinak než děti a kolega v práci zase jinak. A já na jevišti všechny ty role předvádím. A to byl asi záměr a poselství hry. Že každý máme spoustu rolí a že záleží jen na okolnostech, která z těch rolí vyleze ven.

Upravovali jste po premiéře něco na hře podle reakcí diváků?

Ano, upravoval se text. Ne že bychom v něm škrtali, ale upravili jsme lexikon. Já jsem si ho přizpůsobil do pusy, aby se mi dobře říkal. Hra má určitý temporytmus a my jsme se snažili uhladit a omlít text tak, aby se diváci mohli nést na vlnách příběhu. Upravovali jsme světla a některé zvuky. Měli jsme připomínky, že některé pasáže jsou moc dlouhé a že by diváci měli mít čas na odpočinek.

Jak to tedy bylo s Charlotte? Byla trochu na hlavu?

To nikdo neví a už se to ani nedozví. To je právě na hře půvabné. Že člověk

Dokončení na poslední straně

Ať si kdo chce, říká co chce

Vlastimil Platil

Já myslím, že to bylo nejlepší představení, které jsem tu za ten týden viděl, kdy jsem vynechal jen to nedělní odpolední. Opravdu mě to příjemně překvapilo a hodně mi to dalo.

Karel Jakubec

V první fázi jsem byl zaražený tématem a trochu i hercem. Ovšem jak ubíhalo představení, tak jsem byl raději, že jsem na to šel a nakonec mě popadla až i euforie z hereckého výkonu. Ten byl perfektní.

Roman Coufal

Říci svůj názor hned po představení

je hrozně složité. To se omezím jen na to, že se mi líbilo.

Letos jsem viděl tři herecké koncerty - Honzu Milotu, Jiřího Krause a dnes Libora Ulovce.

Bohumil Hrudka

Umět takto hrát by chtěl asi každý. Bylo to naprosto profesionální. Zapamatovat si tak dlouhý text a zahrát tolik postav a všechny ty grimasy a pohyby!

Bylo to úplně senzační. Obdivuji ho.

David Kodytek

Moc se mi to líbilo. Musím obdivovat tu neuvěřitelnou kládu textu a fantastický herecký výkon.

Navíc je to opravdu výborná sonda do historie Německa. I když nevím, jestli by to děti zaujalo, ale možná by to bylo dobré i pro školy.

Miloslava Křížová

Úžasné, úžasné, úžasné, úžasné.

Jana Šturmová

Mně se to moc líbilo. Obdivuji herce, že dokázal celou dobu přesvědčivě hrát tolik rolí. Líbilo se mi to.

Miroslav Cap

Bylo to hezké. Bylo to hlavně velice zajímavé, ukázka jednoho člověka a tolik osob, kterých na jevišti předvedl.

Dnes uvidíte: SPOLEČNOST

Nad rámec informací, které jste si mohli přečíst v programu letošních žní, pro vás na následujících řádcích přetiskujeme rozhovor s jednou z hlavních představitelky hry, kterou dnes uvidíte, Jaroslavou Vykoupilovou. Rozhovor vyšel ve Zpravodaji letošního Jiráskova Hronova.

V programu uvádíte, že celý vývoj inscenace byl obtížný, v čem hlavně?

Největší úskalí byl text. Hodně jsme seškrtávali, prošli jsme takovými fázemi, že jsme se naučili text, který jsme následně museli zapomenout, stále jsme se báli, aby nepadlo napětí, abychom neztratili temporytmus, ta inscenace by normálně trvala dvě hodiny, kdyby nebyla seškrtaná. Takže v tom byl docela zmatek.

Bezesporu velmi zajímavou složkou vaší inscenace je scéna, kdo s ní přišel?

To je práce Pavla Vašíčka – režiséra. Ve scénáři o ničem podobném není zmínka, tam se to odehrává v klasických kulisách bytu, jsou tam dokonce pověšené ještě nějaké dětské obrazy.

Ten ring ale bezvadně funguje a dává tak i šanci nám trochu si odfrknout, protože to během představení potřebujem – třeba se napít. Naznačuje to to, že pokud chceme s někým být, je to někdy boj.

Při představení za své postavy vehementně bojujete, co mimo ně? Dokážete jejich chování pochopit?

Snažili jsme se. Samozřejmě doma bychom nemlátili vším a nekřičeli bychom tolik, ale jsme na divadle. Šli jsme ale samozřejmě po logice, takže procházíme různými fázemi, nejdřív se nechce věřit, pak „hysterčí“, pak se smiřuje, pak odpouští. Jako kdybychom to prožívali my, i když v realu by to trvalo déle.

Na jevišti se to odehraje ve zkratce. Ale doufejme, že některým divákům to připomene něco, co zažili, cítili či na to pouze pomysleli.

Na jednotlivé repliky reagují jinak chlapi a



jinak ženský – vnímáte to?

Ano, takovou zkušenost máme. Ženský fandí někomu jinému než chlapi a po představení někdy vznikají zajímavé diskuze, kdo vlastně je ta pozitivní a kdo negativní, kdo ublížil, komu ubližuje.

Hodně lidí nám také říkalo, že je hezké, že to má otevřený konec, kdy není jednoznačné, jak to tedy dopadne.

Ať si kdo chce, říká co chce

Libuše Kopečková (za případné zkomolení jména se omlouváme, pozn. red.)

Já jsem byla překvapená, protože já jsem dnes nevěděla na co jdu. To bylo největší překvapení. Až se klepu, jak to pán úžasně zahrál, kolik osob ztvárnil. Němčina byla perfektní. Líbilo se mi to moc.

Andrea Mokříšová

My jsme se zrovna trefili do monodramat, protože jsme byli ještě na panu Milotovi. Dnes mě překvapilo, jak uměl nádherně měnit hlas a postavy, což bylo náročné a dlouhé. Líbilo se mi to.

Tomáš Fiala

Dnešní představení bylo perfektní, moc se mi líbilo. Profesionální výkon a obdiv člověku, který to takto dokázal zahrát.

Milena Bilíková

Mně se to moc líbilo. Bylo to smutné téma, ale herci jsem věřila úplně každou postavu. Úplně fantasticky to zahrál. To jak přecházel z jedné role do druhé. Ve hře jsem se za ty dvě hodiny neztratila ani jednou. Bylo to moc pěkné, úžasné a obdivuji ho, jak si to všechno pamatoval.



Přehlídka už patří k městu

Myslím, že přehlídka ochotnických divadel Klášterecké divadelní žně splnila mé očekávání a posunula laťku kvality opět výš. Posun vidím zejména v kvalitě předvedených výkonů jednotlivých souborů a rovněž v pestřejší žánrové skladbě programu.

Kláštereckému divákovi byl nabídnut reprezentativní vzorek toho nejlepšího z ochotnického divadla. Přehlídka si již získala početnou skupinu příznivců místních i přespolních, která dle vyjádření hostujících souborů, byla skvělým publikem. Mám radost také z toho, že klášterecké divadlo v neoficiálním hodnocení diváků dopadlo velice dobře.

Závěrem chci říci, že Klášterecké divadelní žně jsou už neodmyslitelnou součástí kulturního kalendáře města a zaslouží si podporu do dalších let. Chci rovněž poděkovat kláštereckým divadelním ochotníkům za obrovský kus práce při přípravě přehlídky i samotném technickém zajištění jednotlivých představení.

Díky za dobrou propagaci Klášterce nad Ohří.

Miroslav Bilík

místostarosta Klášterce nad Ohří



SKLIZENO, tak co vy na to?

Názory našich věrných diváků na letošní ročník Pábitelských Divadelních žní

Vlastimil Platil

Kromě jednoho představení, na kterém jsem nebyl, byly žně perfektní, takže jsem naprosto spokojený.

Bohumil Hrudka

Letos mi tu chybělo divadlo mladé generace, třeba jak v minulosti hrálo gymnázium. Nebo komedie, kde se zpívá, možná i muzikál.

Jiří Fiala

Žně byly dobře zorganizované a řekl bych, že i to uspořádání

hlediště bylo dobře vymyšlené. Tím, že diváci byli tlačeni do jednoho místa bylo hlediště příjemnější jak pro herce tak i pro diváky. Jinak celkově bezvadné.

Bohuslava Fialová

Díky za to, jak jste všechno uspořádali. Je to nádherné a žně jsou něco báječného.

Jaroslava Staňková

Mně se žně zdály být více vyvedené a zdařilé. Líbilo se mi, že tu byly jak komedie tak drama.

Děláme souborům pomýšlení

Rozhovor s Honzou Milotou, předsedou Sdružení Klas, které má na svědomí Klášterecké Divadelní Žně

Kdy se začínají připravovat žně a jak taková příprava probíhá?

Letos jsme začali připravovat žně velice záhy. Již v květnu jsme začali dávat dohromady dramaturgii, protože jsme byli na národní přehlídce činoherního amatérského divadla v Děčíně. Tam jsme vybírali hry a domlouvali se se soubory, jejichž představení se nám zdála dobrá.

Mohu říci, že jsme byli téměř ve shodě s odbornou porotou. Z množiny námi vybraných souborů jich porota 80% poslala na Jiráskův Hronov. Od tohoto okamžiku se tedy nechá vysledovat zahájení příprav.

Samozřejmě že žně mají milion dalších disciplín, doprovodný program, výzdoba kulturáku, propagace, smlouvy. To vše pak probíhalo postupně.

Diskutovali jsme o tom, jakou barvu a chuť letošním žním dáme, co bude tím hlavním motivem, kterým budeme celou přehlídku rámovat.

Mimochodem k propagaci, která je také významná a která má v našem podání jednu obrovskou výhodu. Míra Nyklíček totiž umí grafiku a veškerý propagační materiál, který se tedy vyrobí, má shodnou tvář. Není to nic nahodilého a nejsou to jen tak namnožené informace, ale má to výtvarnou hodnotu a jde to s celým duchem přehlídky.

Jako předseda sdružení bych chtěl říci, protože to letos děláme po sedmé a leccos už o organizaci víme, že ze 60% je nutné vše perfektně naplánovat a promyslet, ale ten zbytek, to velké množství drobných úkolů, si automaticky a dobrovolně rozebírají kamarádi, kteří jsou pak každý večer vidět a každý je na

svém místě.

Protože mi ty soubory nejenom vítáme, ale zaštiťujeme je také technikou, do jisté míry je krmíme a napájíme a snažíme se dělat jim pomýšlení.

To vše musí někdo dělat a parta Klasáků, kteří se kolem toho točí, už to velice dobře ví, chápe, umí a také dělá.

Chtěl bych se také zmínit o Žňovinách, ze kterých mám obrovskou radost, a které jsou pro naši přehlídku už jakousi charakteristickou záležitostí. Ne každá přehlídka našeho rozměru vydává nějakou tiskovinu, nějaké zprávy předešlého večera.

Myslíš kvalitní čtení?

Ano, já kdybych si nepřečetl Žňoviny tak neusnu.

Děláme souborům pomyšlení

Rozhovor s Honzou Milotou, předsedou Sdružení Klas, které má na svědomí Klášterecké Divadelní Žně

Pokračování z předchozí strany

Letos tu máme hodně souborů z velké dálky.

Chceme-li udělat dramaturgicky kvalitní přehlídku a pokud chceme reprezentovat špičku amatérského divadla v republice, tak je nutné předpokládat, že sem budou dojíždět soubory z větší dálky.

Chce se souborům k nám takovou dálku jezdit? Jak probíhala domluva?

Neměl jsem problém s tím, že by se diskutovalo, že je to daleko a že neznají

Klášterec a že neví. Naopak. Všichni amatérští divadelníci jsou asi obecně v jedné nouzi a tou je nouze o představení, čili v okamžiku, když jim podáte ruku, tak za ní běží.

Pravdou ale je, že jsme museli domluvit jejich extra specifické podmínky a požadavky a dokonce, nebudu soubor jmenovat, jsme museli licitovat o ceně, protože to dělají trošičku poloprofi a řekli nám cenu, jakoby přijeli z Prahy z Národního divadla. Nakonec ale všechno dobře dopadlo a dospěli jsme ke kompromisu.



Tvořte s námi příští Žně

Příští ročník Kláštereckých Divadelních Žní bude trochu neobvyklý. A to hned z několika důvodů. Tím prvním je skutečnost, že příští rok oslaví klášterečtí ochotníci 40 let znovuzaložení divadla ve městě.

Tomuto výročí se divadelníci rozhodli podřídit svůj život a během první poloviny příštího roku nabídnou milovníkům divadla obnovené premiéry divadelních představení posledních let. Vzkříšení se možná bude konat i v případě Divadla Kandrás Tomáše Bartáka.

Termíny jednotlivých představení se včas dozvíte z tisku, plakátovacích ploch nebo z našich webových stránek www.sdruzeniklas.cz.

Kromě klasických představení se prostřednictvím Sdružení Klas vrátí každý měsíc do zámeckých komnat Thunové v rámci netradičních večerních prohlídek.

Těšit se můžete samozřejmě na Divadelní ples, zahájení lázeňské sezony nebo Betlém na zámku.

Vrcholem oslav však budou pochopitelně 8. Jubilejní Divadelní Žně. A v tomto případě Vám nabízíme možnost podílet se na jejich programu. Rádobydivadlo Klapý nám pro příští rok nabídlo výběr ze dvou her: Tyrolská elegie a Romance pro křídlovku. Tyrolskou elegii napsal Josef Tejkl přímo pro Rádobydivadlo Klapý s tím, že žádné profesionální divadlo i přes značný zájem nesmělo tuto hru uvádět, dokud ji nenastuduje Rádobydivadlo. Stalo se a také diváci Divadelních žní mohou nahlédnout do tragického příběhu samotného autora, jemuž během túry v Tyrolských Alpách zahynul desetiletý syn. Tragédií ještě umocnilo soudní řízení vedené v Rakousku proti autorovi kvůli podílu na smrti vlastního syna. Ironií nebo naplněním osudu pak Josef Tejkl zemřel při výstupu na Kralický Sněžník.

Romance pro křídlovku je vrcholným dílem Františka Hrubína. Příběh milostného vzplanutí Františka a Teriny, dívky od kolotoče, je psáno volným veršem a blíží se próze. Jistě zajímavá příležitost zjistit, jak si s převodem na jeviště poradil zkušený soubor.

Hlasovat pro jednotlivé tituly můžete jednak prostřednictvím ankety na stránkách sdružení nebo pište na náš email, který naleznete tamtéž.



Díky našim "bezejmenným" přátelům

Tedy spíše přátelům a kamarádům, kteří samozřejmě jména mají, ale diváci je v průběhu přehlídky nezasechnou. Přesto by se bez nich letošní přehlídka určitě neobešla.

Patří mezi ně technici kláštereckého Kulturního domu, kteří jsou vždy ochotní a připraveni pomoci, Jirka Tříška, Martin Smotlacha a Tonda Novotný.

Všichni, kteří pomáhali s výzdobou kulturáku, byť v dalším doprovodném programu nefigurovali. Neradi bychom na někoho zapomněli, takže všem Klasákům a jejich kamarádům DÍKY.

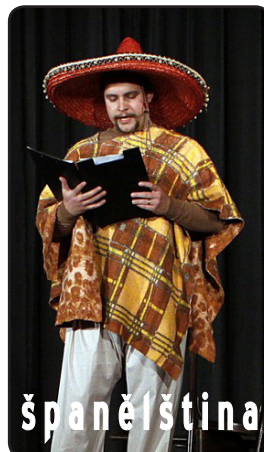
A zapomenout bychom neměli ani na Základní školy v

Krátké a Petlerské ulici, firmu Pavla Škramlíka a sociální odbor městského úřadu, kteří nám umožnili vyvěsit reklamní bannery v jejich prostorách. Snad jsme na nikoho nezapomněli. DĚKUJEME.



Připravovali:
Zdeňka Nykličková
Miroslav Nykliček
Štěpán Malast
František Červený

Proč bychom se nebavili, když nám pánbůh Štěpu dal



V osobě moderátora jsme letos vsadili na černého koně. Přesněji řečeno, stříleli jsme trochu naslepo.

O tom, že bude Divadelní Žně moderovat Štěpán Malast se rozhodlo v době, kdy dotyčný pobýval v pražském a nebezpečném Afghánistánu.

Navíc neměli pořadatelé žádnou zkušenost, která by alespoň napovídala, jaký bude Štěpán moderátor.

Dnes už víme, že skvělý. A rozhodně to nezpůsobily pouze kouzelné převleky. Každý večer nás přivítal v jiném jazyce. Každý večer zažíval horké chvíle, protože vždy se našel někdo, kdo konkrétnímu jazyku rozuměl a Štěpánovo "nářečí" bylo pro něj nesrozumitelné.

Během svých jazykových exkurzí se Štěpán oťel o kdekoho z našeho divadelního sdružení i o osoby jiné. Zapomněl se ovšem zmínit, že

hrdinou jedné historiky byl on sám. To bylo tak.

Ačkoli se na začátku 90. let minulého století přeorientovala naše armáda z Východu na Západ a běžnou ruštinu nahradila angličtina, občas se stane, že vojáci NATO a Ruska spolupracují na společných úkolech. Také mladý důstojník Malast byl pověřen citlivým úkolem. Bohužel pro něho byl však zaúkolován důstojníkem ruského generálního štábu.

Ten jej ve svém rodném jazyce požádal, aby se nenápadně procházel po kláštereckém náměstí a sledoval podezřelé osoby. Z celého rozkazu však mladý důstojník Malast rozuměl pouze slovu "guljat" i svlékl veškerý svůj šat, přehodil přes ramena baloňák a vyrazil na náměstí.

Teprve na policejní stanici, kam byl odvezen kvůli nemravnému obnažování před staršími i mladšími



ženami, mladý důstojník Malast zjistil, že "guljat" znamená procházet se a základ tohoto slova nemá nic společného s jeho chlupatým vybavením.

To jen poznámka na okraj proč na letošních žních nezazněla ruština.

Спасибо, Шtěпáne.

Nevystudoval jsem v Plzni

odchází a neví čemu má věřit. Co je pravda a co ne. Z tohoto pohledu je to právě velice zajímavé. V dnešní době se všechno hrozně relativizuje. Když někdo udělá něco špatného, třeba odsun Němců – tak se řekne, no jó, bylo to špatný, ale byla to těžká doba. A to si myslím, že není dobře, protože zlo je zlo a dobro je dobro. První půlka nás nutí, aby si člověk Charlotte zamiloval, protože ona je roztomilá a líbí se nám, ale najednou zjistíme, že něco udělala špatně. A je na každém, jak se k tomu postaví. To je na hře asi nejzajímavější. Že my skutečně nevíme, jak to s ní bylo.

Ve hře máte spoustu krásných rekvizit. To jste se asi naběhali po vetešnictvích, vid'?

Ne. Já jsem si tedy původně opravdu vytipoval vetešnictví, ale pak náhoda přeje připraveným a my jsme zjistili, že máme známé v Národním divadle. Takže to máme půjčené z Národního divadla.

Jak jsi spokojený s dnešním představením?

Až na některé přebrepty typu ručně kované dřevěné podstavce, jsem velmi

spokojený. Já bych chtěl poděkovat svým kolegům, kteří mi pomohli i kamarádům z Libochovic. A také musím zmínit svou ženu Helenku a děti Tobiáše a Emu, kteří mi hodně pomohli při představení, a dodnes mě fascinuje, že jim nevadí, že se u nich doma občas vyskytuje panipán. Moje žena byla skutečně první, kdo viděl mé pokusy a kdo mě korigoval. A teď do Žňovin konečně mohu říci, že mě od včerejška trápí nějaká žaludeční kolika a musím říct, že jsem se velmi bál, jak to představení dopadne. Zázkramem mě to přešlo těsně před představením.

Máš před představením trému?

Vždycky. A to si pak říkám, proč to děláme, co z toho máme? Ale je to ta zdravá tréma, která mě nezablokuje, ale vyhecuje a pomůže mi být lepší.

Říkal jsi, že divadlo děláš od dětství. Předpokládám, že Charlotte je tvoje největší role.

Ano, toto jsou moje největší role.

S touto rolí máš úspěch. Jaké to pro tebe je?

Je to nesmírně příjemné. My máme divadlo Pibimpap, ve kterém se pohybují

posledních deset patnáct let, kde na nás chodí stálý okruh diváků. A já jsem měl asi jakýsi „umělecký“ přetlak, tak jsem chtěl udělat toto představení. Ale protože jsme nevěděli, jak to bude fungovat, protože jsme nic takového nikdy nedělali, v našem divadle nikdy nebyl někdo sám na scéně, neměli jsme žádné zvuky, žádná sofistikovaná světla. My jsme hráli komedie, kdy jsou lidi na scéně, pak se zhasne, je přestávka tak se zase rozsvítí, takže všechno toto bylo pro nás nové. A po premiéře, která byla úspěšná, což nás potěšilo.... no ale tam zase byli ti kamarádi, takže to byl relativní úspěch...jsem se přihlásil na Karlínské jeviště, což je festival, kde je lektorský sbor v čele s Vlastimilem Venclíkem. Oni ti řeknou různé věci, které potřebuješ vědět, třeba jestli to divadlo drží nebo nedrží. Tu radu jsme potřebovali, protože jsme neměli žádné zkušenosti ani zpětnou vazbu. A oni mi říkali, ať se s tím přihlásím támhle a támhle, já jsem třeba vůbec nevěděl, že existují nějaké takové soutěže. Že prý všechno vyhraji. A ono se to skutečně splnilo. Když lidé tleskají tak já si to neskutečně užívám a obzvlášť tady to bylo pro mě nesmírně příjemné. Když lidé na závěr povstali, to jsem byl hodně dojatý.